08/05/2020

Βίος και Θαύματα: 40 έτη από την οσιακή κοίμηση του γ. Φιλοθέου

/ Ορθόδοξες Προβολές

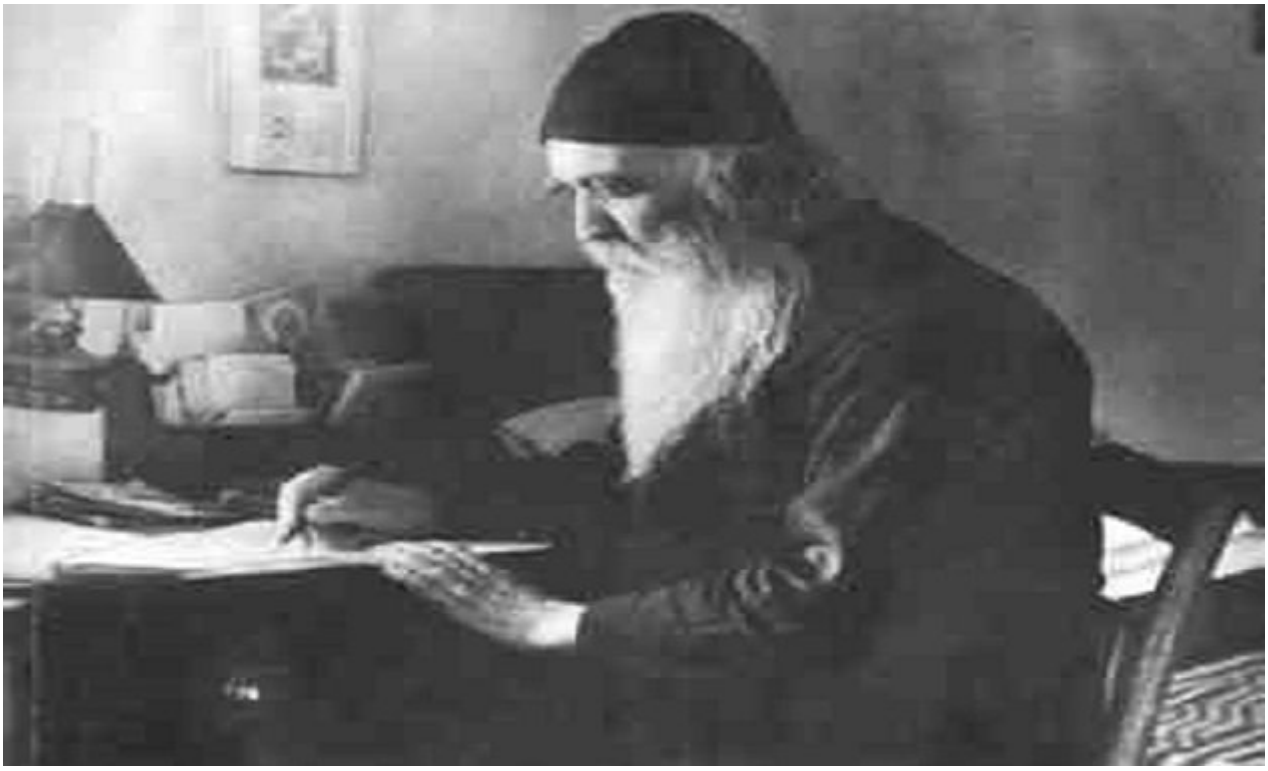

Ο π. Φιλόθεος γεννήθηκε στις 8 Μαΐου του 1884 στο χωριό Πάκια των Μολάων της Λακωνίας από ευσεβείς γονείς, τον Παναγιώτη και την Αικατερίνη Ζερβάκου.

Στο μυστήριο του βαπτίσματος ονομάστηκε Κωνσταντίνος. Τα πρώτα γράμματα τα διδάχτηκε στην ιδιαίτερη πατρίδα του. Από την παιδική του ηλικία αγαπούσε την μελέτη του Αγίου Ευαγγελίου, τους βίους ταν αγίων, και έμαθε να προσεύχεται, να εκκλησιάζεται και να υμνεί το Θεό.

Το 1901 σε ηλικία 18 ετών διορίστηκε διδάσκαλος και εργάστηκε με θαυμαστό ζήλο για τρία χρόνια στο χωριό Φοινίκι της Λακωνίας.

Μετά τη στρατιωτική του θητεία και με τις οδηγίες και ευλογίες του πνευματικού του πατρός Αγίου Νεκταρίου, ασπάστηκε τον ισάγγελο βίο των μοναχών, τον οποίο ποθούσε από την παιδική του ηλικία και με θαυμαστό τρόπο οδηγήθηκε στην Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής της Πάρου. Μετά από ευδόκιμη δοκιμασία, την 29η Δεκεμβρίου του 1907 έλαβε το σχήμα του μοναχού και μετονομάστηκε Φιλόθεος.

Την δε επόμενη μέρα χειροτονήθηκε διάκονος. Στις 22 Απριλίου του 1912, Κυριακή της Σαμαρείτιδος, χειροτονήθηκε ιερεύς και έλαβε και χειροθεσία πνευματικού πατρός. Τον Ιανουάριο του 1930 και σε ηλικία 46 ετών δέχθηκε την ηγουμενία της Μονής Λογγοβάρδας, την οποία ανέδειξε πνευματικό φάρο και κιβωτό σωτηρίας για μια πεντηκονταετία μέχρι την οσιακή κοίμησή του.

Ανεδείχθη δια βίου πιστός στρατιώτης Ιησού Χριστού και μιμητής των Αγίων, πολιτευθής με γνήσιο αποστολικό ζήλο και πατερικό φρόνημα.

Οι λόγοι του Γέροντος Φιλοθέου, οι πατρικές νουθεσίες και συμβουλές του ήταν ευπρόσδεκτες και επωφελείς, ιδιαίτερα επιδρούσε ευεργετικά, όμως, το φωτεινό άγιο παράδειγμά του, η ζώσα πίστη του, η μεγάλη ταπείνωση και η θερμή του αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο.

Ο π.Φιλόθεος ήταν χαρισματούχος, πολυτάλαντος, εμπνευσμένος καθοδηγητής ψυχών και εδίδασκε Χριστόν με όλη τη χριστομίμητη ζωή του.

Υπήρξε φάρος πνευματικός και για πολλές δεκαετίες στο χώρο της Ελλαδικής Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Υπηρέτησε υποδειγματικά το Άγιο θέλημα του Κυρίου με ορθόδοξο πατερικό και εκκλησιαστικό ήθος.

Τον στόλιζαν πολλές αρετές όπως, της απλότητας, της ταπεινώσεως, της διακρίσεως, της μακροθυμίας, της συγχωρητικότητας, της υπομονής, της αγάπης.

Ο μακαριστός γέροντας κήρυξε, εξομολόγησε, έγραψε, δίδαξε, έπραξε και αφιέρωσε τον εαυτό του για την δόξα του Θεού και την ωφέλεια του πλησίον.

Δεν τον άγγιζε ούτε πλούτος ούτε δόξα, αλλ’ έζησε ταπεινά, απλά και με ειλικρινή ευσέβεια.

«Ζούσε στον 20ο αιώνα και εμιμείτο κατά πάντα τους μεγάλους άγιους Πατέρας της ερήμου στην ατομική του ζωή», σημειώνει εύστοχα η Αδελφότης της Ι. Μ. Θαψανών Πάρου.

Ο πατήρ Φιλόθεος πολιτευόταν την οδό του Κυρίου με κάθε δικαιοσύνη και αλήθεια· και υπηρέτησε το λαό του Θεού με αγαθή συνείδηση.

Όπως είναι γνωστό, η Θεία Χάρη του Τριαδικού μας Θεού αναδεικνύει σε κάθε εποχή, στην Εκκλησία του Χριστού, Αγίους, για να καθοδηγεί και ευεργετεί δι' αυτών, πνευματικά και υλικά, τον κόσμο για να τους δείχνουν τον δρόμο του Ευαγγελίου προς σωτηρία τους.

Ο μακαριστός Γέροντας Φιλόθεος διέθετε πίστη στερεά, ταπείνωση γνήσια και αγάπη άδολη. Έιχε ζώσα πίστη ενεργουμένη δι' αγάπης. Είχε διηνεκή μνήμη θανάτου, αγωνιζόταν πάντοτε να ευαρεστεί τον Θεό και να ευεργετεί τον άνθρωπο, την εικόνα του Θεού. Διψούσε για την σωτηρία ψυχών.

Εργάστηκε ιεραποστολικώς σε νησιά, πόλεις και χωριά της Ελλάδος σε όλη την διάρκεια της ζωής του, κηρύττοντας τον λόγο του Θεού και εξομολογώντας· η δε συρροή των πιστών και η τιμή στο πρόσωπο του, ήταν συγκινητική. Εκηδεμόνευσε πατρικώς πτωχούς, ορφανά, χήρες και πέρασε τη ζωή του διακονώντας, ευεργετώντας και εργαζόμενος το αγαθό προς όλους με πατρική στοργή.

Κάθε ζήτημα που παρουσιαζόταν το αντιμετώπιζε με προσευχή, σύνεση, διάκριση, ταπείνωση, πραότητα και υπομονή, Η ταπείνωση και η πραότητα του Γέροντα ήταν φαινόμενον. Και μόνον που τον έβλεπαν οι άνθρωποι ωφελούνταν.

Πληροφορούσε, ενέπνεε, οικοδομούσε και οδηγούσε σε αληθινή μετάνοια τους προσερχομένους και έσωζε, συνεργούντος του Θεού, πολλές ψυχές καλής προαιρέσεως.

Ο πατήρ Φιλόθεος μαγνήτιζε τις δεκτικές ψυχές· η δε ψυχική του ωραιότητα ήταν διάχυτη στην οσιακή του βιβλική μορφή.

Όπου ευδόκησε η Θεία Πρόνοια να μεταβεί, για έργο πνευματικό, για εξομολόγηση, κήρυγμα και ιερές ακολουθίες, οι χριστιανοί έτρεχαν, όπως τρέχουν τα διψασμένα ελάφια στις πηγές των υδάτων, για να δεχθούν λόγια πίστεως, ελπίδος, αγάπης και παρηγοριάς. Τον δέχονταν δε ως άνθρωπο του Θεού.

Ο αξιοθαύμαστος π. Φιλόθεος ήταν μία ξεχωριστή εκκλησιαστική οσία μορφή και υπήρξε, θα έλεγε κάνεις, ο από Θεού κληρωθείς αστήρ για να χαράξει μία φωτεινή τροχιά, κυρίως στο πνευματικό στερέωμα της ελλαδικής Εκκλησίας, αλλά και εκτός αυτής. Υπήρξε ο ζωντανός κρίκος στην χρυσή αλυσίδα των συνεχιστών της Ορθοδόξου παραδόσεως των θεοφόρων Αγίων Πατέρων και Διδασκάλων της Εκκλησίας μας.

Ο αγγελομίμητος π. Φιλόθεος, με το ιερό και χαριτωμένο πρόσωπο, το ορθόδοξο φρόνημα και την οσιότητα του βίου, έζησε στον κόσμο αυτόν ως ξένος, διαβάτης,

οδοιπόρος και φίλος Θεού. Διέθετε χαρίσματα δικαίου και αγίου ανδρός και μεγάλη παρρησία, δώρα του Θεού προς παραμυθία και ενίσχυση των πιστών, γι’ αυτό και ανακούφιζε, ευεργετούσε, προστάτευε και ανέπαυε τους προσερχομένους προς αυτόν ανθρώπους, διότι γνώριζαν, ότι «πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη» (Ιακ. 5, 16).

Ο μακαριστός Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος ως αντιλαμβάνεσθε, διέθετε μεγάλα και εξαιρετικά υψηλά πνευματικά κεφάλαια και ήταν στολισμένος με χαρίσματα πολλά του Αγίου Πνεύματος. Επέδειξε ένθεο ζήλο υπεραμυνόμενος των δικαιωμάτων του Θεού. Αγάπησε ειλικρινά τον Κύριο και αγαπήθηκε από Αυτόν. Ευαρέστησε τον Θεό με έργα, λόγια και γραφίδα, όση δύναμις, σε όλη την ζωή του.

Εξ όσων ήδη έχουν αναφερθεί ο μακαριστός πατήρ Φιλόθεος, Σεβασμιώτατοι, σεβαστοί πατέρες και ευσεβείς χριστιανοί, καίτοι ζούσε εις τον αιώνα μας, παρουσίαζε βιώματα των αποστολικών χρόνων. Επειδή ζούσε με τον Χριστό και διΑ του Χριστού, όλη η ζωή του απετέλεσε πεδίο αγαθοεργού δράσεως, διακονώντας και ευεργετώντας πάντας, πνευματικώς και υλικώς.

Ενώ είναι δύσκολο να βρούμε λόγους ικανούς ή εικόνες κατάλληλες προς αποκάλυψη της μυστικής εν Χριστώ ζωής του, η Χάρις του Θεού, της οποίας ήταν φορέας και πλούσια ενοικούσε στην ψυχή και στο σώμα του, πληροφορούσε το πλήρωμα της Εκκλησίας και παντού όπου πήγαινε, προσέτρεχαν οι πιστοί σαν σε προσκύνημα και δεν κουράζονταν να τον ακούν προσεκτικά έστω και αν το λειτουργικό του κήρυγμα διαρκούσε και μία ώρα. Τον αισθάνονταν ως δούλο του Κυρίου εκλεκτό, ως ομολογητή της πίστεως και κήρυκα της μετανοίας, και γι’ αυτό τον τιμούσαν, ζητούσαν τις προσευχές του και τις σοφές πατρικές οδηγίες του. Βάδιζε στην γη αλλά συμπεριεφέρετο σαν πολίτης του ουρανού. Είχε το σχήμα του ανθρώπου, αλλά ζούσε σαν άγγελος. Όλος ο επί γης βίος του ήταν μία συνεχής δοξολογία του εν Τριάδι Θεού και θερμή πρεσβεία προς την Υπεραγία Θεοτόκο και τους Αγίους Πάντας. Ζούσε σε ατμόσφαιρα εσωτερικής γαλήνης, πραότητος και μακαριότητος και είχε βαθιά συναίσθηση της πνευματικής πατρότητος, επιμελούμενος της σωτηρίας των Χριστιανών.

Διήλθε την οδό του Κυρίου «εν πάση δικαιοσύνη και αληθεία». Διακόνησε το λαό του θεού «εν αγαθή συνειδήσει» και εν δυνάμει ευσεβείας, πάσχοντας καθημερινά για τον Χριστό και τους αδελφούς του χριστιανούς. Διέθετε ακεραιότητα χαρακτήρος και ανεπίληπτη ζωή. Ήταν απλούστατος, ήπιος προς όλους, διδακτικός, ανεξίκακος, αφιλάργυρος, άμαχος, φιλάγαθος, δίκαιος, γαλήνιος, πράος, κόσμιος την μορφή και το παράστημα, άκακο αρνίο, όσιος, άνθρωπος του Θεού